

Spørgsmaal, at jeg nærmest fandt, at det maatte være en højst pinlig Ydmygelse for vort Folk, at man nu var kommen dertil, at man ansaa Indførelsen af Legemstraf for nødvendig for i nogen Maade at holde Styr paa de Individuer, der vare stærkt tilbøjelige til Voldshandlinger. Jeg fandt imidlertid, at Kravet om forebyggende Midler i saa Henseende var saa dybt rod-fæstet hos en stor Del af vort Lands Befolkning, at jeg ikke for mit Vedkommende turde øve Modstand over for Justitsministerens Forslag. Men jeg endte med at udtale mit Ønske om og min Forhaabning til, at det Udvalg, der fik med Sagen at gøre, vilde lade det være sig i særlig Grad magtpaaliggende at finde Midler til at forebygge Raahed og Voldshandlinger, Midler, der kunde overlødiggøre, at man kom ind paa den ogsaa for mig højst pinlige Nødvendighed af at skulle indføre Legemstraf paa ny. Efter at jeg nu har set det Forslag, som vel ikke er kommet fra Udvalget i egentlig Forstand, men fra nogle af de paagældende Udvalgsmedlemmer, maa jeg erkende, at der er gjort ikke saa ganske lidt i Retning af at faa andre Midler end Prygl til at forbedre Retstilstanden her i Landet, og det maa jeg paa-skønne. Men paa den anden Side kan det heller ikke bestrides — jeg kan nøjes med ganske faa Ord om denne Ting, da der er sagt nok derom i Forvejen —, at dette Forslags § 2 og da navnlig dens allerførste Linie — gør sig gældende paa en saadan Maade, at alle, der i Forvejen have været stærkt imod Pryglestraffen, ikke ret vel kunne tænke sig at ville gaa med til denne Paragraf og da navnlig til det lille Ord „skal“, der staar i første Linie. Nu har jeg ganske vist hørt af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro), hvad Anledningen er til, at man har indsat dette Ord „skal“, og denne Motivering er efter min Formening sund og god, men paa den anden Side kom det ærede Medlem ogsaa ind paa at forklare, hvad der skulde kunne afkræfte Ordet „skal“, og naar man tager Hensyn dertil, forekommer det mig, at man er nogenlunde lige nær i Retning af at faa Loven gjort lige for alle. Det ærede Medlem mente nemlig, at dette Ord „skal“ skulde betegne, at man tvang den paagældende Dommer til at dømme alle Samfundsklasser og ethvert Medlem af en Samfundsklasse akkurat paa samme Maade, men efter at jeg har hørt Forklaringen af tredie Stykke i § 1, ser jeg ikke rettere, end at man alligevel er

lige nær i saa Henseende. Der er ogsaa noget Spillerum, og naar man har en Mistanke om, at en Dommer vil benytte et saadant Spillerum, kan man benytte det omtrent paa samme Maade, som hvis Ordet „kan“ havde staaet i § 2 i Stedet for Ordet „skal“. Jeg maa imidlertid erkende, at rent bortset fra, om man er Tilhænger eller Modstander af Pryglestraffen, forekommer det mig, at Udvalget ogsaa med Hensyn til § 2 har gjort en Forandring til det bedre. Jeg kan ikke se rettere, end at man paa en vis Maade har foretaget en Konvertering af Pryglestraffen, har taget den bort fra Børn og unge Mennesker og lagt den mere end hidtil over paa Bøllerne. Det kan ikke siges andet, end at naar man overhovedet vil anvende Konverteringssystemet paa dette Omraade, maa man udtale sin Anerkendelse af denne Forandring; men efter min Formening vil § 2 i dens nuværende Affattelse med Undtagelse af et enkelt Punkt for mig være en Hindring for, at jeg kan stemme for Lovens endelige Vedtagelse, hvis § 2 ikke bliver forandret. Den Bestemmelse, som jeg kunde ønske om ikke uforandret, saa dog opretholdt, er, hvad der siges om, at Forbrydelser, der ere foretagne i Drukkenskab, ikke skal udelukke Anvendelsen af Revselse, naar Gerningsmanden ikke helt har manglet den til Straf fornødne Tilregnelighed. Her er et kildent Punkt ved vor hidtilværende Administration af Straffelovgivningen, idet Dommerstanden der efter min Mening har været alt for svag. Man har taget altfor valent paa Spørgsmaalet om Tilregnelighed eller Ikke-Tilregnelighed under Drukkenskab, og det er i Virkeligheden efterhaanden kommet dertil, at blot det kan godtgøres, at den paagældende ikke har været fuldstændig ædru i Gerningsøjeblikket, er dette, om ikke en Aarsag til Frifindelse, saa dog en formildende Omstændighed, saa at man kommer akkurat til det modsatte af det, jeg mener, man burde komme til. Jeg vilde være mest tilbøjelig til at dømme strengere, naar en Gerning blev udført i Drukkenskab, end naar den blev udført i ædru Tilstand, naar Drukkenskaben da ikke har været til Stede i den Grad, at Tilregneligheden ligefrem mangledes. I det hele har jeg den Opfattelse — det kan maaske være en Lægmandsopfattelse i for høj Grad, det skal jeg indrømme — af vor Kriminalretspleje her i Landet, at man efterhaanden er kommen ind paa lidt vel megen Humanitet. Man er efterhaanden kommen lidt vel stærkt ind paa ikke at benytte de Straffemidler,